

βλέπεις μόνον παπαροῦνα, βλέπεις μόνον ἀνεμώνη,
καὶ δὲν γίνεται τὸ μοῦτρο, Περικλέτο, σὰν λεμόνι.

Π.— Ἀνθεστήρια μεγάλα,
νέα δάφνη καὶ μυρόνη,
καὶ στὸν Μάϊον καβάλα
παρλαῦν' ἢ Ρωμηροσύνη.

Ἀνδρείουσαν τὰ κοριμὰ
καὶ φορτόνεται σπαλιέταις,
ρίξε μου δὸς γιασεμιὰ
νὰ σοῦ ρίξω δὸς βιολέταις.

Ἔλα ράνε με μὲ φούλια
νὰ σὲ ράνω μὲ μαρούλια,
δεῦτε ράνωμεν τὸν κόσμον τῆς σορίας τῆς πολλῆς,
δεῦτε ράνωμεν τὰς ἔδρας τῶν πατέρων τῆς Βουλῆς,
πάσαν ἔδραν ποῦ γεννᾷ
τοὺς ἔδραϊους χαρακτῆρας,
δεῦτε ράνωμεν ξανά
καὶ τὸν Κόντη τῆς Κερκύρας.

Δεῦτε ράνωμεν κι' ἔκεινον
τὸν πλανόδιον ἱππότην,
τὸν μυροβολοῦντα κρῖνον,
τῶν θεσμῶν τὸν στρατιώτην.

Ἄς ὑψώσωμεν τὰς χεῖρας
καὶ σὰν πρῶτα κουρελήξες
δεῦτε ράνωμεν σωτήρας
καὶ μουγγοὺς μουστακαλήδες.

Δεῦτε ράνωμεν Στρατοῦς,
δεῦτε ράνωμεν καὶ Στόλους,
δεῦτε καὶ Σταυραετοῦς,
μαχητὰς ἀκτινοδόλους.

Δεῦτε ράνωμεν τὸν ἕνα, δεῦτε ράνωμεν τὸν ἄλλον,
μὲ βροχὴν ροδοπετάλων.
Δεῦτε ράνε δι' ἀνθῆων
τὴν φυλὴν τῶν ἡμιθέων.

Ἀνθοπέλομος λυσσώδης σ'τὴν κονίστραν μὰς καλεῖ,
πολεμάρχη Φασουλή,
κι' ὁ λαὸς μὲ ἰγνιτζῆς,
Συνταγματικὸς ἔζουτζῆς,
γὰ βελτίωσιν τὸ στόμα δύο πιθαμαῖς τ' ἀνοίγει
κι' εἰς ἀνθοροχὴν ραγαῖαν μαραινέντας πῶθους πνίγει.

Ἀνθοπέλομος λυσσώδης, ὁ καθένιας γαιριφῆ,
κι' ἔλα δίχως νὰ γελᾷς
ἔλα ράνε κεφαλάς,
ὅπου δίχως νάχουν χῶμα μῆτε δράμι κοπριά,
ρῶδα μὰς γενιόβολον,
ρῶδα ποῦ μωσχολοῦν.

Τὰ γαθούρια ποῦ γκαρίζουν ἐσπλωμένα κατὰ γῆς
δὲν γκαρίζουν ὡς καὶ πρῶτον
πέθους φλογερῶν ἐρώτων,
μὰ τὸ μέλλον τῆς προσοῦ καὶ τῆς περισυλλογῆς.

Ἦλθε Μάης, ἦλθε Μὰς,
ὦ ἰ χαρὰ πολλὴ σ' ἐμάς.
Μάης ἦλθε, ζήτω ζήτω,
ἀνθοπέλομον κηρύττω.

Φ.— Τί πρωτομαγιά καὶ τούτη!... μὰ χαρὰ, καιρὸς ὦ-
(ρατοῖ)

τώρα βγαίν' ἡ κατσαρίδα, τὸ κουνουπι κι' ὁ κορῆς,
τώρα κουκος, τῶρ' ἀηδόνι,
τώρα σουδα, τώρα σκόνη,
τῶρ' ἀφράτη καββαλίνα,
ποῦ χρυσίζει σὰν στερλίνα.

Μὰ ποῖς ἐρχετ' ἔδω πέρα μὲ συντρόφους χαρωπούς;
Π.— Ὁ περιοδεῶν Μάης, Θεωδωράκης ὁ παπποῦς.

Παρουσία Θεοδώρου, Στρατηλάτου Λημιδοῦρου.

Θεοδ.— Ράνετέ με ράνετέ με μὲ Μαῖον εὐωδίας
κι' ἔρχομαι ἐκ περιοδείας.

Ἦμουν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν μετὰ μερικῶν συντρόφων
κι' ὑπερήφανος ἀνήλθον εἰς τὸν τοῦ Κρονίου λόφον,
κι' ὁμιλῶν μὲ τοὺς ἀρχαίους, κι' ὁμιλῶν μὲ τοὺς συγχρό-
(νους,

ἔστυφα τὴν κεφαλὴν μου μὲ κλεινῶν κοτίνων κλώνους.

Ράνετέ με ράνετέ με... ποῖα δόξα, ποῖον κλέος,
ὅταν μὲ τὴν συνοδείαν
σ'τὸν Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους ἐμφανίσθην θαρραλῆς,
κι' εἶπα ταῦτα κατ' ἴδιαν.

Σὺ νεότητος θεότης, πλήρης θαλερᾶς ὀρμῆς,
μὰ κι' ἐγώμαι κοτσονάτος καὶ τοῦ γῆρατος Ἐρμῆς,
μὰ νεότης γυραλαία,
ποῦ τὴν πυρπολοῦν θεσμοί,
σκούφια, περικεφαλαία,
καὶ πυρίτιδος ὀσμή.

Ἦ νεότητος θεότης, τί κυττάξεις καὶ μὲ τρέμεις;
εἴμ' ἔκεινος ὁ γηράσας ἐν στρατείαις κι' ἐν πολέμοις,
στὰ Λαγκαδία γεννηθεὶς
κι' εἰς αὐτὰ σπαργανωθεὶς,
εἰς τὸ Ναύπλιον ψελλίσας τὰ ψελλίσματα τὰ πρῶτα,
εἰς τὰς Πάτρας μεγαλώσας μὲ πολύμοχλον ἰδῶτα,
καὶ στὸν Πύργον τῆς Ἠλείας κατ' ἴδιαν, κατὰ μόνας,
ἐμπνευσθεὶς τὸ μέλλον κλέος τῆς πολεμικῆς Κορόνας.

Εἴμ' ἔκεινο τοῦ πολέμου τὸ βρουχώμενον θηρίον,
τὸ μακρὺ καὶ φαλακρὸν,
ὅπου καθεμῖα πόλις, καθὲ κόμη καὶ χωρίον
μ' ἐγαλόχρησε μικρὸν.

Εἴμ' ἔκενος, ποῦ μὲ τόλμην καὶ μεγαλοφάνως εἶπον
πῶς τὸ γένος πρέπει πάλιν
νὰ κατέλθ' εἰς νέαν πάλην,
ν' ἀποπλῶν τῆς τιμῆς τοῦ καθὲ στίγμα, καθὲ ρύπον.

Κι' ἔντρομον τὸ πλῆθος ἔδλον ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ:
«πολέμος ξαναμυρίζει».

και πατεϊ με και πατω σε με ποδαρια πτεροφορα
 ετρεξαν αμειως νεφτι ν' αγορασουν απο τωρα.

Ρανετι με ρανετι με, και χαλκειωσ κερανωσ...
 κι' η Μπαρμπασαινα μ' εδεχθη με λαμπαδας και φανωσ.
 Λογωσ εβγαλα κι' εκει
 κι' ελοι βγηκαν πανοικει,
 και στην θεσιν Γεφυρακι
 ζητω, μωπαν, Θεωραχη,
 παρλατιπα μουςαφιρη
 και λυτρωσσεσ γεφυρι.

Μου δαφνωστρωσαν τουσ δρομους τ' ασημωτερα χωρια,
 δωσ του μασκουλα και συμπαρα, δωσ του και καμπαναρια.
 Ρανετι με ρανετι με... πηγα και στω Κρικουκι
 και τουσ ειπα το Κορδονι και ψηφριζου μονοκουκι.

'Ανεστωθ' η Κορδοναρα και προσφεριτε θυσιαν,
 και πολλοι Κρικουκιωται με φακιολι και με φεσι
 μωπαν να τουσ αναπτωωσ των θεσμων την σημασιαν,
 πλην εσφουριε το τραινο και τουσ αφησα στη μεση.

'Εσχηωθη στω ποδαρι κι' η σφριγωσ' Αμαλιασ
 κι' ενωτισθησαν τα πληθη της βροντωδουσ λαλιασ,
 κι' εκει περα προσφωνησεσ και λαμπαδεσ και πυρωσι
 κι' εκει περα τουσ θεσμοουσ μου τουσ ελεγαν φαρωσι.

'Πηγαμε και στω Χλεμωτσι,
 ποδ θεσμοουσ και τουτο ξερει,
 κι' εκει περα ματσα μωτσι
 μοδ 'φιλουσανε το χερι.

Κι' επειδη με το να λεγω καθε τωσο για θεσμοουσ,
 πωβαι μονοσ μου κατωμωσ,
 μωυχε κλεισει κι' ο λαιωμωσ,
 'περασα κι' εκ της Κυλληνης για να κωμο ψεκασμοουσ.

Φερων τον σταυρον επ' ωμων
 θριαμβευτικωσ διεβην
 τον ανθοσπαρμενον δρομον
 των εχθρων γελων την χλευην,
 και προσβλεπων τουσ εχθρουσ μου σαν Χριστωσ πολιτευ-
 αφεσ, ελεγον, αυτωσ, [της
 ου γαρ ειδασι, Πατρισ μου, τι ποιουσι, τι φασι,
 αφεσ αφεσ, Κορδοναρα, γρηγορα θα φησ και συ.

Ρανετι με ρανετι με δι' ανθων Κηφισιασ,
 η πομπη του Στρατηλατου μη σασ φαίνεται τυχαία,
 εκορσισθην συμποσιων κι' ιδωωδουσ πανδαισιασ,
 κι' ο πιστωσ Κωνσταντινωδισ διερμηγνευε τάρχατα.

Φ.—Μεσ στην ανοειν την νεαν και την αυραν του ξε-
 δευτε ρανωμεν τον ανδρα του πυρωσ και του σιδηρου.
 [φωρου

Νάτος, ἤλθε θριαμβεύων μὲ δρό μάγουλα σὰν μῆλα,
δῶσωμεν πρὸς τοῦτον μόνον
τὴν φωνὴν τῶν ἀφρόνων,
νὰ γενῆ θεσμῶν ἀρρήτων γλυκυτάτῃ Φιλομήλῃ.

Π. — Τὸν παπποῦν μας τὸν ἐρίφην,
τὸν σοφὸν ἀρχαιοφίφην,
δοῦο ἴσους θετικούς ἐμμένει
κί ἔπροσκύνησε τεμένει,
κί ἔκει μέσα τῶν πολέμων τὴν λαμπρότητ' ἀντηγάκλα,
δεῖτε ράνωμεν μὲ κρῖνος, μαρουλόφυλλα κί ἀνδράκλα.

**Ἐμφανίζεται δειλὸς
ὁ μεγάλος Σιγνώλες.**

Φ. — Νὰ κί ὁ Ζαήμης ἔρχεται, καθύμενε Περικλέτο,
κί ἔτοιμάσει μπουκέτο,
Δὲν πρέπει νὰ πικράνωμεν
τὸν ἄλαλον σταμύλον,
δεῖτε καὶ τοῦτον ράνωμεν
διὰ τριανταφύλλων.

Π. — Δὲν πρέπει μὲ παράπονο καὶ τοῦτος ν' ἀπομείνῃ,
ρῖζε κανένα γηασίμῃ, κανένα μπουγαρίνῃ.
Καὶ τοῦτος ἀνεκάνεισε κατὰ πολλὰ τὸ κράτος
καὶ ἴσῃς σοφίας του τὸ φῶς σὰν χρυσαλλίς ἐτάχῃ...
αὐτὸς καθὼς δὲν ὀμίλει κί εἶναι καὶ μουστακάτος
μοῦ φαίνεται, βρε Φασουλή, μακρμποῦνι μὲ μουστάκι.

Φ. — Ἄς εἰμποροῦσ' αὐτὴ τῇ γῆ, τῆς δόξης τὸ σαράβαλο,
νὰ τῶπναι μ' ἀνθορογῆ σὰν τὸν Ἡλιοβάβαλο,
κί ἔδω νὰ γράψω μιά φυλλὴ πολεμιστῶν ἐτάσῃ,
ποῦ τὸν ντουῆ συνειθίσει ἴσ'τὰ πόδια νὰ τὸν γράψῃ.

**Συμβούλιον Ἰπουργικὸν
ἀπόκρυφον καὶ μυστικόν.**

Εἰς Συμβούλιον συνῆλθε τὸ Κουβέρνο τῶν φωστήρων
μὲ τετῆρτα φορτωμένον,
τῶν θυρῶν καὶ παραθύρων
ἀσφαλῶς ἀμπαρωμένων.

Ὁ Ρωμάνος ἄνω κάτω
μ' ἕνα πόδρο μυρωδάτο.

Τὸ μονάκλ τοῦ κατεβάξει σκέψιμεις διπλωματικὰς,
γοητεύ' ἢ λαλιά του,
κί ἔκανε τὰ σγολία του
ἴσ'τὰς δικάς μας τὰς συμβάσεις καὶ ἴσ'τὰς Ἄγγλο-Ρωσ-

(σικὰς.

Νάτος πλήρης εὐξίας
κί ὁ Θανάσης Εὐταξίας
μ' ἕνα φέρτωμα βαρὺ,
καὶ σκιρτοῦν γραμμάτων ἔδη
δταν μέσα προχωρῆ
τὸ σοφὸ παππαδοπαίδι.

Μὲ τοὺς ἄλλους μπαίνει μέσα
κί ὁ Βουδούρης ἔλος βία,

κί ἔγινε μέλα κί ἔγινε λέσα
ν' ἀμολάρ' ἢ σακαμπαβία.

Καπετάνιο σὰν καὶ τοῦτον ἢ φορτοῦνα δὲν τὸν πνάνει,
καὶ τοῦ λὲν γνωστοὶ καὶ φίλοι:
ἐκὼρ Βασιλῆ, κὼρ Βασιλῆ,
πρόσεχε μὲ τοὺς Ναυτικούς μὴ τὸ πάχος σου φεράνῃ».

Κί εἰς ἐνὸς κί εἰς ἄλλου χέρι
βελτιώσωμεν τετῆρτι,
ποῦ θὰ γίνῃ βουρλισία δυνατὴ ἴσ'τὰ Παρλαμέντα
κί ἄνω κάτω θέλλουον ἔλα τοῦ μαλαοῦ τὰ παρτιμέντα.

Σώματ' Ἀστυνομικά
κί ἄλλα τέτοια ξαφνικά,
νέος κληρος, νέα φῶτα,
κί ἔχι μοῦχλα σὰν καὶ πρῶτα.

Νέοι πόροι, νέαι θέσεις,
καὶ προῦπολογισμοί,
καὶ τοῦ κράτους διαίσεις
καὶ πολλαπλασιασμοί.

Ὡ μράκολα μεγάλα ποῦ θὰ ὄῃ τὸ Παρλαμέντο,
κί ἔλ' αὐτὰ χωρὶς παραδῆς, κί ἔλ' αὐτὰ μὲ φαλιμέντο.

Ὡ γλυκὺ καὶ μάγον μέλος
ἄλλης νέας καραμοῦζας,
ὡ συνέχεια καὶ τέλος
τῶν προδῶν τῆς μουφλούζας.

Συνεδριάσεις ἀρχίζει, συζητοῦνται τὰ καὶ τὰ,
ἔλ' οἱ κλάδοι κουρσιμένοι σὰν Ἑγγιλέκια, ρολόγια,
ὁ δὲ Κόντης σὰν Ἀμλέτος κἀτι μὲν μελετᾷ,
τί διαβάσεις; τὸν ῥωτοῦνε, καὶ τοὺς λέει «λόγια λόγια».

Συνεδριάσεις ἀρχίζει μυστικότητος πολλῆς,
δταν δίνῃ μιά τῆς πόρτας ὁ νευρώδης Φασουλής,
κί ἄνθη δρέψατε, φωνάζει, παπαρούνας κί ἀνεμῶνας
ἴσ'τὸυ Μαῖου τοὺς λειμῶνας,
κί ἔλοι στέψατε τὸν Κόντη, ποῦ σὰν ἄνθος τώρα κλίνει
καὶ τὸν τριγυρίζου κρῖνοι,
κί ἄς τὸν ποῦν τὰ χεῖλη νέων καὶ γερόντων καὶ παιδιῶν:
«ἔσπρο τριανταφυλλάκι, Βασιλῆ τῶν λουλουδιῶν».

Φῶναῖε κί ὁ Περικλέτος: «ὦχ! ἀς φέξῃ κί ἔξω νοῦς»,
καὶ τοὺς ἔρρανε κί ἔκείνος μὲ δαυκιά καὶ μαῖντανούξ.

Λόγια τῆς Πλόρη, ὀηλαθὴ τῆς ὥρας Διηγῆματα,
θαλασσινὰ, λαχταριστὰ, λαμπρὰ καλλιτεχνήματα.
Ὁ Καρκαθίτσας ἔγραψε, μὴ πένα κλασικὴ
Ἑλληνικῆς ἱμνιούσεως κί ἄριστοτιχνικῆ,
ποῦ μίς ἴσ'τὰς λέξεις τῆς ὀργῆ καὶ ἴωντανου ἢ πλάσις
κί ὁ κόσμος τῆς θαλάσσης,
κί εἰς τοῦτο τὸ πρωτότοπον κί ἄβητῶνα βιβλίον
θαυμάζεις τὸ μυκόμενον τοῦ πόντου μεγαλιῶν.

Τοῦ Γράνην τοῦ Καμπούρογλου μετὰφρασις χρυσῆ
τῶν ποιημάτων Χάινε τῶν ἐξελληνισθέντων,
κί ἐν τῇσὶ γλαφυρότητι καὶ τέχνῃ περιουσίῃ
εἰς μερικὰ τῶν καθ' ἡμᾶς σοφῶν ἐφαρμοσθέντων.
Δεῖτε τὸν τόρον ἴδωμεν κί αὐτῶν τῶν ποιημάτων
τιμῶνα πορφύρητον ἐργάτην τῶν γραμμάτων.